

Slovenski narod hoče živeti!

SLOVENSKEMU NARODU!

Lepa slovenska zemlja, na kateri živimo že 1.400 let in ki s svojim znojem in delom vsiljamo svoj slovenski obraz, je danes vna odeta v žalost, ki jo je v svojih hudih posledicah prinesla vojna.

Kdo tira danes našo zemljo, naš narod v nearebo, kdo počenja tisoče dragih rojakov, kdo pošga slovenske domove, kdo tepta vse naše narodne in verske vrednote, kdo uničuje našo čast, kdo nas tira na rob propada, da nam grozi dokončen pogin?

To dela največji in najnevarnejši sovražnik krščanstva in kulturnih narodov: komunisti, ki se pri nas z narodnimi gesli in ideologijo, ampak najbolj surov barbarizem, ustroj nerada, sgrajen iz zločinov, uničujevalce verskih, etičnih in moralnih vrednot, uničujevalce osebnosti in narodne svobode, uničujevalce življenja poštenih delavskih ljudi, kakor celih narodov.

Zato boj proti komunizmu danes ni politika, ampak osnovna slovenska in narodna dolžnost, saj se liče tako življenja vsakega posameznika, kakor tudi celotnega naroda, še posebno malega slovenskega naroda, nad katerim zločinski brezskrbni komunisti najbolj tesni.

Vsi poštjeni ljudje in vsi narodi se bore proti zločinu komunizmu. Tudi ogranska večina slovenskega naroda je to zlo in nearebo sama spoznala in odklonila.

Pogorila 200 slovenskih vasi klifejo vse še zaalepljene Slovence, da spregledajo! Mad desetstisoč požganih in porušenih slovenskih domov vplje po obnovi iz ruševin. Preko sto razdejanih dolin prav toliko prosvetnih in narodnih domov, so strašna obseba "kulturnega" prisilnega komunizma. Na 70 odsto naša cerkva, od teh 16 milijard slovenskega prebivalstva, je uničenega. Tisoč in tisoč domov je odšel v vseh naših krajih, v katerih je bilo 15.000 grobov najboljših mož in žena, fantov in deklet in nedolžnih otročev iz vseh stanov in skupin, klife po pravični kazni. Poleg stotin pomorjenih izobražencev je tudi 29 narodno zavednih duhovnikov.

Tudi nesrečni talci so nemi, toda temnejši točniki proti nečloveškemu komunizmu. Blizu 10.000 slovenskih družin je raztrganih, izgnanih. Na tisoče ubogih sirot brez matere, brez očeta, so nad komunističnega nauka o družini. Koliko pa je še obupanih očetov, ki ne vedo ne za svoje žene, ne za otroke, koliko objokanih mater, ki ne vedo za otroke in ki niti njihovih grobov ne bodo moge najti. Na milijarde slovenskega prebivalstva, je uničenega. Tisoč in tisoč domov je odšel v vseh naših krajih, v katerih je bilo 15.000 grobov najboljših mož in žena, fantov in deklet in nedolžnih otročev iz vseh stanov in skupin, klife po pravični kazni. Poleg stotin pomorjenih izobražencev je tudi 29 narodno zavednih duhovnikov.

Čemu vse to? Zadnji čas je, da se združimo vsi Slovenci brez izjeme v trdno celoto in iztrebimo komunizem iz svoje srede. Po bojih in slovenskih postavah smo dolžni na kakršenkoli način sebe obraniti. TO NAM NAROKUJE IZOBRAŽEN DO NASIH DRUŽIN IN SE V VARNI MURI LJUBEZEN DO SLOVENSKEGA NARODA!

Nihče ne more zahtevati, da naj se pošteti slovenski narod, ki hoče živeti v skladu s svojo tradicijo in braniti krščansko kulturo da pobiti za to, da zvala zločinski red in ustroj komunizma pri nas in v svetu. Nihče na svetu, ne posameznik, ne kak narod nima iz kakršnikoli razlogov pravice žrtvovati slovenskega naroda na žrtvenik komunizma.

Kdor komunistične zločine podpira, pa naj si bo posameznik ali narod in komunizmu omogoča razmah, klife največje zlo nad ubogo slovenski narod, pa kombe tudi nase in na ves svet!

Danes odloča slovenski narod sam o svojem obstoju. Ali bo ohranil svoje življenje v veliki družini evropskih narodov, ali pa bo izgubil v morju krvave komunistične revolucije. Čut samoodbranitve in koristi naroda, so v tej usodni uri naš zakon. Zato vraga mo apribo toliko tvari in sordine kude na slovenski zemlji, sprite neizmerno žalosti toliko tisočev Slovencev

protest

proti vsakemu, doma in kjerkoli v svetu, proti posameznikom in narodom, ki podpirajo zločinski komunizem. Slovenski narod hoče namreč svobodno živeti v družbi evropskih narodov. Zato je bil po tolikih strašnih dejanjih protinacionalnega komunizma prišeljen seči po samoodbrambi, v kateri bo še bolj povezal vse svoje sile, da silni komunistično zlo.

Slovenci! Slovenci! Zavedajmo se svojega stvarnega položaja, zavedajmo se, da le z iztrebljenjem komunizma moremo rešiti sebe in zadobiti tisto mesto v svetu, ki si ga želimo in zaslužno. Zavedajmo pa se tudi, da bogo le z lojalnim izpričevanjem našega slovenskega, brez prisilni vplivov nearebo tuje propagande, mogli uspešno voditi boj soper komunizma. In slovenski narod s pravičnostjo sprejema vsako pomoč v tem boju, v katerem naj nihče ne stoji ob strani. Danes je taka ura, da je molk že sodelovanje a sovražnikom in groh nad narodom!

Slovenci! Slovenci! Podpirajmo slovensko oblast, ki se v tem usodnem času odločno bori proti komunizmu in združuje se v tem pravičnem boju v enotno slovensko fronto. S tem bomo rešili narod in ga povedli v novo srečno bodočnost!

Ljubljana, 23. decembra 1943.

Zgodovinski korak

V gornjem prinašamo fotografske posnetke zgodovinske protikomunistične izjave slovenskega naroda, ki je bila predsedniku generalu Leonu Rupniku izročena 23. decembra 1943, in dve strani podpisov za primer.

Izjava pomeni mejnik v političnem in narodnem razvoju slovenskega naroda med sedanjo vojno. Podpisali so jo vsi vodilni zastopniki našega javnega, kulturnega in gospodarskega življenja, župani kot zastopniki domače oblasti, bivši poslanci, razen njih pa še ogromno zastopnikov vseh stanov in slojev prebivalstva.

S to izjavo smo Slovenci pred vsem svetom obsodili uničevalno delo komunizma nad našim narodom ter vse njegove domače in tuje zagovornike ter pomočnike.

Z njo smo po zavestni odločitvi stopili v skupni boj južnih slovenskih narodov in vse Evrope proti boljševizmu, danes edinemu in najhujšemu našemu sovražniku.

S to izjavo smo izpovedali svojo brezpogojno voljo do življenja in do tega, da smo s pomočjo tistih, ki imajo istega sovražnika in isti skupni cilj, pripravljene sami oblikovati svojo usodo ter po vsem gorju, s katerim našo domovino duši boljševizem, kovati boljše in srečnejšo usodo svojim bodočim rodovom.

Izjava je bila sprejeta in podpisana po spoznanjih, ki so se rodila v letih, kar je tudi naš narod zajela vojna, za njo pa komunistična revolucija kot oblika spopada med Evropo in boljševizmom. Jedro nauka, ki so nam ga dala ta leta, je spoznanje, da je Nemčija edina sila, ki more Evropo, njeno duhovno izročilo in njeno omiko braniti pred uničevalnim navalom boljševizma.

Slovenci smo bili vse svojo zgodovino tesno povezani z duhovno in zunanjo usodo Evrope. Nikoli nismo spadali in ne bomo marali spadati drugam, ker iz zgodovinskihkušenj vemo, da nam je samo v evropski skupnosti možno življenje kulturnega in svobodnega naroda.

Zaradi vsega tega, zlasti pa zaradi krvavega dela boljševizma, katerega smo kot edini izmed srednjeevropskih narodov v vsej grozoti čutili na lastnem telesu, vemo, da nemška vojska, ki je tri leta brani Evropo pred vdorom boljševizma, brani tudi nas in našo usodo.

Nihče drugi bi tega danes ne zmoget. Anglija in Amerika, ki jima je kot bogatima državama boljševizem v bistvu še bolj sovražna kakor komu drugemu, nista sposobni tega storiti, tudi če bi hoteli.

Dr. Milko Kos, rektor univerze.
Dr. Matija Slavič, prorektor univerze.
Dr. Janko Polec, dekan juridič. fakultete.
Dr. Franc Sturm, dekan filozof. fakultete.
Dr. Franc Ks. Lukman, dekan teološke fakultete.

Dr. Karel Luščič, dekan medicinske fakultete.

Dr. Henrik Steska, prodekan pravne fakultete.

Dr. Franc Ramovž, prodekan filozofske fakultete.

Dr. Alojzij Odar, univerzitetni profesor in predsednik KTD.

Dr. Andrej Gosar, prodekan tehnične fakultete.

Dr. France Hribar, prodekan medicinske fakultete.

Dr. inž. Milan Vidmar, predsednik Slovenske akademije znanosti in umetnosti in dekan tehnične fakultete.

Krener Franc, podpolkovnik in poveljnik Slovenskega domobranstva.

Vizjak Milko, podpolkovnik S. D.

Peterlin Ernest, podpolkovnik S. D.

Janko Kregar, kapetan fregate.

Betetto Julij, rektor Glasbene akademije.

Dr. Fischinger Josip, pravosod. inšpektor.

Dr. Golja Vladimir, predsednik apelacije.

Hudnik Adolf, predsednik okrož. sodišča.

Dr. Zirovnik Janko, predsednik odvetniške zbornice.

Dr. Zlito Stanislav, odvetnik.

Marko Kranjc, bivši poslanec.

Pirkmajer Dr. Otmár, bivši pomočnik bana.

Dr. Roš Fran, odvetnik.

Bitenc Mirko, bivši poslanec, profesor.

Dr. Pučnik Josip, odvetnik.

Dr. Bajič Stojan, univerzitetni profesor.

Dr. Ivo Cesnik, bivši poslanec.

Ivan Theuerschuh, bivši poslanec.

Matija Skrbec, monsignor, dekan.

Stare Miloš, bivši poslanec.

Spindler Jože, bivši poslanec.

Karel Skulj, bivši poslanec.

Masič Pavel, bivši poslanec.

Veble Demetriji, bivši poslanec.

Dr. Golja Adolf, bivši poslanec.

Andrej Uršič, javni delavec.

Dr. Ernest Kalan, odvetnik.

Inž. Ladislav Bevc, bivši predsednik Združenja rezervnih oficirjev.

Ruda Jurčec, glavni urednik »Slovenca«.

Mirko Javornik, glavni urednik »Slovenskega doma«.

Stanko Virant, direktor listov konzorcija »Jutra«.

Rudolf Ozim, glavni urednik »Slovenskega naroda«.

Dr. Kuhar Andrej, predsednik notarske zbornice.

Inž. Kavčič Rudolf, gen. direktor Železniške direkcije.

Dr. Bajec Oton, predsednik zdravniške zbornice.

Inž. Milko Pirkmajer, predsednik inženirske zbornice.

Dr. Ivan Slokar, predsednik Pokrajinske zveze delodajalcev.

Dr. Alujevič Branko, predsednik Pokrajinske delavske zveze.

Pevce Ignacij, predsednik Združenja kmetovalcev.

Franc Heinrihar, predsednik Združenja ind. in obrt.

Zvonimir Lukič, predsednik Združenja trgovcev.

Hrovat Jakob, predsednik Sindikata Kemične industrije.

Bonaš Fran, predsednik Sindikata papirne in kartonažne industrije.

Inž. Bartl Ivan, predsednik Sind. elektr. ind., plin. in vodovod.

Hrovatin Maks, predsednik Sindikata hišnih posestnikov.

Premrov Vladimir, predsednik Sindikata lesne industrije.

Kalin Savel, predsednik Sindikata usnjarske industrije.

Hribar Peter, predsednik Sindikata oblačilne industrije.

Jakli Venč, predsednik Sindikata rudarske industrije.

Zupan Miroslav, predsednik Sind. stavbene industrije.

Dr. Lunaček Aleksander, predsednik Sind. gradbenega materiala.

Inž. Sodja Jože, predsednik Sindikata založniške industrije.

Lampe Vilko, predsednik Sindikata z manufakturnim blagom.

Agnota Anton, predsednik Sindikata trg. s steklom in porcelanom.

Verovšek Jože, predsednik Sindikata trg. z železino.

Krek Janko, predsednik Sindikata trgovskih zastopnikov.

Pogačnik Fran, predsednik Sindikata trg. z živili na debelo.

Kanc Anton, predsednik Sindikata drogeristov.

Pavlin Franc, predsednik Sindikata trg. z galanterijskim blagom.

Sušteršič Peter, predsednik Sindikata trg. s šolskimi potrebščinami.

Pielick Ivan, predsednik Sindikata trg. s sadjem in zelenjavo.

Klanjšek Josip, predsednik Sindikata trg. z usnjem in kožami.

Barbič Marin, predsednik Sindikata trg. z vinom.

Marinko Jože, predsednik Sindikata trg. z mešanim blagom.

Bizjak Ivan, predsednik Sindikata trg. s kurivom.

Jazbec Janko, načelnik skupine zlatarjev in urarjev.

Puc Danilo, načelnik skupine tapetnikov in dekoraterjev.

Dežman Josip, načelnik skupine grafikov.

Grom Jože, načelnik skupine živilskih obrti.

Klein Julij, načelnik skupine steklarjev in urarjev.

Mikeš Jože, načelnik skupine tekstilcev in vezilj.

Udovič Andrej, načelnik skupine dimnikarjev.

Lamplj Polde, načelnik skupine pomožnih sanitetnih obrti.

Welbel Julij, načelnik skupine železarjev in kovinarjev.

Gjud Aleksander, načelnik skupine lasuljarjev.

Hollinsky Karel, načelnik skupine fotografov.

Pretnar Ivan, predsednik Sindikata hranilnic.

Brecljnik Alojzij, predsednik Sindikata mesarjev.

Verbič Anton, predsednik Sind. s špecerijskim blagom.

Laznik Vilko, predsednik Sindikata trg. s kolesi, nato, bencinom itd.

Vidmar Karel, predsednik Sind. pekov.

Predovlj Janko, predsednik Sindikata trgovcev in izvoznikov živil.

Pelicon Adolf, predsednik Sindikata slaščičarjev.

Franjo Skrbec, predsednik Sindikata trgovcev z lesom.

Dr. Janžekovič Fran, direktor PTT.

Josip Mozetič, direktor finančne direkcije.

Dr. Joža Basaj, predsednik Zadrzne gosposarske banke.

Kadanovič Anton, ravnatelj GZ.

Dr. Pehani Joža, generalni ravnatelj Vzajemne zavarovalnice.

Janko Miakar, predsednik Vzajemne zavarovalnice.

Anton Jeglič, ravnatelj Karitas.

Hanus Krotta, glavni ravnatelj Ljubljanske kreditne banke.

Biskupsky, ravnatelj TPD.

Hecog, upravnik Opere.

Vilko Ukmar, ravnatelj Opere.

Cirli Debevec, ravnatelj Drame.

Avguš Tosti, ravnatelj Kreditnega zavoda.

Bogomil Remec, predsednik Zavoda za združništvo.

Ivan Gračnar, ravnatelj PREVODA.

Inž. Bogdan Ferlinc, ravnatelj Kmetijske družbe.

Inž. Mačkovšek, gradbenik.

Dr. Vlado Valenčič, podravnatelj Hranilnice.

Dr. Milavec Anton, predsednik Pokojninskega zavoda.

Dr. Janko Kosti, predsednik Borze dela.

Zemljšč Janko, predsednik TBPD.

Jože Jonke, urarski pomočnik in bivši predsednik Delavske zbornice.

Dr. Geriovič Franc, ravnatelj umobolnice.

Dr. Pirc Ivo, ravnatelj Higijenskega zavoda.

Dr. Valentin Meršol, primarij Splošne bolnišnice.

Dr. Karel Capuder, direktor I. realne gimnazije.

Ovsenik Josip, direktor II. moške realne gimnazije.

Prijatelj Ivan, direktor Učiteljskega.

Grafenauer France, profesor in predsednik profesorskega društva.

Novak Leo, direktor TSS.

Dr. Karel Pirjevec, direktor Trgov. akademije.

Josip Gogala, direktor Trgovske šole.

Stopar Franc, vršilec dolžnosti direktorja.

Osana Josip, direktor II. ženske gimnazije.

Dr. Ilc Josip, vršilec dolžnosti direktorja I. realne gimnazije.

Bajuk Marko, direktor drž. klasične gimnazije.

Vagner Rudolf, upravitelj meščanske šole.

Jančiga Franc, generalni tajnik in vršilec dolžnosti župana.

Dr. Tine Debeljak, književnik.

Božidar Borko, književnik.

Vladimir Levstik, književnik.

Severin Sali, književnik.

Kociper Stanko, književnik.

Strukelj Ivan, preds. Slomskove družbe.

Danilo Kante, inšpektor Pošt. hranilnice.

Kaj pravijo drugi

»Družinski tednik« piše o protikomunistični izjavi v uvodniku »Naša beseda« mod drugim:

Pričakali smo!

Velika, odresila beseda je izgovorjena. Beseda, ki jo je dve leti zaman čakal naš kmetijski trpin, po kateri je tako dolgo koprnel sleherni Slovenec. Beseda, ki nam je spet pokazala pot nazaj do nas samih in do naše v krvi in pepelu dušee se zemlje.

Iz duše našega malega, na križ razpetega naroda se je v smrtni stiski izvil krik: Živeti hočemo! Nič drugega si ne želi naš človek, po ničemur drugem ne hrepeni: pustite nas živeti na naši zemlji! Ustvarjajte si vi drugi svoje imperije, mi vam jih ne ogražamo in ne zavidamo, zato nas pustite v miru. Dovolj smo dali krvi in pogorila. Slepo zaupajoč v vas in v vašo pomoč, smo stopili na žrtvenik. V naivni veri, da bomo z darovanjem samega sebe rešili svojo čast, smo žrtvovali svojo kri, svoj dom in domovino. Ni vam bilo zadosti naših žrtv, terjali ste in terjate naše življenje. Ni vam bilo zadosti, da smo svojo državo razbili na kosce; hoteli ste nas razkrojiti še duševno in moralno, ker je tako veleval vaš sebični račun. Pritrili ste nas na rob propada, toda vas to ni ganilo; hujskali ste nas, da do kraja izvršimo svoj samomor. V smrtni grozi smo se zavedali in duša umirajočega naroda je kriknila v obupnem spoznanju: Dovolj! DOVOLJ!

Odrešila beseda je izgovorjena. Po brezkonečnih mesecih čakanja smo pričakali naš veliki dan.

Za nami je doba slepomišenja, konec je igranja na dve in na tri strani, nič več ni plahega oziranja nazaj na ubijajočega, računajočega prisluškovanja sebični tujni. Naša beseda je izgovorjena in podojo so zastopniki vodilnih plasti naroda dali svoj neizbrisni podpis.

Kdo si bo upal osporavati njihovo iskrenost? Podpisali so gmočno in socialno samostojni ljudje, vseučiliški profesorji, zastopniki avtonomnih poklicev, zavedni književniki, v prvi fronti stoječi novinarji, najvišji predstavniki strokovnih sindikatov. Nihče ne bi bil mogel teh gospodov prisiliti z grožnjo izgube gmočnih dobrin, da javno store, česar ne odobravajo; nihče ne bi mogel od njih izsiliti podpisa za stvar, ki jo v srečo odklanjajo, saj so in morajo biti i po svojem zasebnem i po javnem položaju značajni ljudje. Na tako uglednih mestih smo Slovenci bili vajeni imeti osebe s civilnim pogumom, moza v pravem pomenu besede, ljudi, ki so se rajši odpovedali svojem visokemu mestu, kakor pa da bi bili kaj storili zoper svojo vest.

Zato so nam imena teh podpisnikov tako dragocena. Tudi če je bil kateri med njimi kdaj v dobri veri drugačnih nazorov, je na letošnji sveti večer javno izpovedal svojo izpreobrnitev; njegov svobodni podpis je potegnil debelo črto pod preteklost. Zaman bo odšel ves tuj račun na našo nesloženost: imena podpisnikov so Moskvi in Londonu najboljši odgovor. Tudi komunisti zdaj vedo, koliko je ura, in se ne morejo vdajati iluziji, da je morda kdo izmed podpisnikov igral dvojno vlogo; kakor naj mu ne verujejo, ko v najboljsem primeru ne vedo, katera od teh dozevnih dveh vlog je zares prava in iskrena!

Dajte na 2. strani.

Domobranstvo – naša protirevolucija in naša rešitev

Pod tem naslovom prinaša »Za blagor očetnjave«, glasilo slovenskih domobrancev v Novem mestu, v številki z dne 23. decembra 1943 naslednji članek.

Komunistična revolucija je izbruhnila v slovenskem narodu leta 1941. Izbruhnila je v narodu takem, kakršen je takrat pač bil. Bistvo te revolucije ni v tem, da so pristali ene stranke planili po pristavih druge stranke; da so člani enega društva začeli preganjati člane drugega društva, ampak v tem, da so somišljeniki ene stranke planili po somišljenikih iste stranke; da so člani enega društva planili po članih istega društva; da oče ni varen pred sinom, brat pred bratom, vašačan ne pred sovašačanom, vse samo zato, ker je komunistična partija Slovenije po svoji OF tistemu članu družine, vašačanu, somišljeniku katere koli stranke, ki se ji je pridružil, dala naslov »narodni osvoboditelj«, tistemu članu družine, vašačanu, somišljeniku katere koli stranke, ki je spoznal njen boljševiški namen in njeno laž in se ji ni pridružil, pa dala prilike »narodni izdajalec«.

Pod tem satanizmom komunistične partije, zavarovanim z orožjem njenih tolp, je vse prejšnje, kar je narod imel, padlo v nič. Danes je naš narod razdeljen samo še na pristase komunistične partije po letu 1941, to je pristase OF in pristase pristnega slovenskega naroda izpred leta 1941; z drugimi besedami na pristase komunistične, boljševiške, breznarodne in brezverne bodočnosti na tem ozemlju, in na pristase slovenske in krščanske bodočnosti našega naroda v Sloveniji.

Zakaj slovenski narod, kakršen je bil pred letom 1941, ni mogel komunistične revolucije preprečiti, to je posebno, zelo obsežno poglavje. Vnebovpljivo krivdo imajo za to tudi cesarske italijanske oblasti, ker so najprej narod kot tak v vsaki organizirani obliki razpuščali.

Tu hočemo opozoriti le na dejstvo, da je narod stal brez vsake organizirane oblike, da je revolucija že tu in je večina naroda že v njeni vihri in trpljenju.

Kdo naj torej stre komunistično revolucijo za slovenski narod in od njega končno odstrani njene nevarnosti? Komunistična revolucija je nastala prav zaradi tega, ker je ni nobeno od prejšnjih društev, nobena prejšnja ustanova mogla preprečiti; nastala je zaradi tega, ker so bile laži in ščunjavne komunistične stranke, zavarovane z orožjem njenih tolovajev, močnejše in zapeljivejše kakor vsi ostali programi. Tudi nobena prejšnjih strank ni mogla komunistične revolucije preprečiti, če manj bi jo mogla ustaviti in strati zdaj, ko se je že tako močno razvila.

Ali bo OF strla stara upravna ali policijska oblast? Kje, ko pa vidimo, da so

oblastniki sami bili pristasi in varuhi OF; ko dan za dnem vidimo, kako se prav vplivni pristasi OF izmuznejo končnemu plačilu, po večini »zaradi pomanjkanja dokazov«, OF pa dokazuje nad 15.000 mrtvih Slovencev in opustošena dežela!

Jasno torej je, da nič starega ne more komunistične revolucije streti, ker je nič starega ni moglo preprečiti ali jo uničiti, ko je bila še v povojih. Tudi nobena slovenska ustanova danes ne more streti komunistične revolucije sama, ker je narod po dveletni državljanski vojski preveč oslabiljen in so nosilci protikomunističnega odpora že močno razredčeni.

Treba je v največji naglici – ker komunistična partija ne bo čakala – izvesti novo organizacijo vsenarodno, nepolitično, nedružbeno, katere edini cilj bo, da z lučjo resnice premaga komunistične laži, s krščanstvom satanizem komunizma, z orožjem komunistično orožje, torej edini cilj, da stre komunistično revolucijo v celoti, da proti komunistični revoluciji izvede protirevolucijo, vstajenje naroda in njegovo osvoboditev od preteče rdeče nevarnosti.

Ta slovenska vsenarodna organizacija, ki nima nobene zveze s prejšnjimi strankami, društvi ali kakršnimi koli združbami, je slovensko domobranstvo. Slovensko domobranstvo je slovenska narodna vojska, katere edini narodni cilj je streti komunistično revolucijo. Nobena prejšnjih političnih

organizacij takega cilja ni imela, ker ji ni bil potreben. – Cilj slovenskega domobranstva je, narod osvoboditi boljševizma in spet vzpostaviti družinsko, vaško, pokrajinsko in narodno skupnost.

Ta osvoboditev od komunistične nevarnosti, uničenje rdeče revolucije pa samo na sebi pomeni silen vzpon naroda in njegovo veliko novo rast. Ni to ustavitev življenja na položaju iz 1941, ampak pomeni vlikanski napredek. Je kakor popolno, končno ozdravljenje, in znamenja, da je treba samo še bolezen zadavi. Ozdravljenje je napredek, je dokaz, da je v telesu zmagała sila življenja, in znamenje, da je treba samo še časa pa se bo bolnik okrepil.

Ko bo domobranstvo strlo komunistično revolucijo in naroda spet vrnilo mir in varnost, da bo Slovenec – katere koli stranke – spet varen v svoji hiši, v svoji vasi, na polju, na cesti, v gozdu, v mestu, takrat se bo narod nekoliko oddahnil, življenje ga bo peljalo naprej in kmalu si bo opomogel.

Zemlja bo prvo jesen rodila, ko da ni bilo nič, žene bodo rodile nove Slovence, v vaseh bo novo življenje ob pesmi in delu in domačem kruhu in noč bo spet težko pričakovana prilika za varen počitek.

In takrat bo sedanja revolucija spomin na veličastni boj slovenskega naroda za samoga sebe. Zmaga nad to revolucijo bo narodu večin priča njegove moči, zdravja in neumrljivosti.

Greh se za grehom odkriva

Domobrantska posadka iz St. Jošta nad Vrhniko je presenetila pred božičem skupino 9 komunistov, ki so se skrivali v podzemski jami, izkopani pod kozoletem neke hiše. Ko so hoteli odpreti atrop, so komunisti začeli streljati nanje s strojnimi in s puškami. Sebe ko so videli, da ni možna rešitev, so se vdali.

Med ujetimi so: Strlič Ciril, rojen 4. 7. 1925 v Dobravčevem 7, po poklicu delavec, poveljnik »karavle«; Ivanec Ivan – »Alfonz«, Petič Alfonz – »Janez«, rojen 9. 7. 1917 v Gabrju, krojaški pomočnik, pri komunistih zvezi politkomisar; Košir Anton, rojen 1. 1. 1896 na Zirovskem vrhu 30; Justin Vincenc, pok. Franca in Neže Bogataj, roj. 17. 1. 1911 v Zirovskem vrhu 45; Milnar Leander – »Bogdan«, rojen 28. 4. 1925 v Zireh 82, čevljarški pomočnik; Cigale Ludvik – »Ciro«, rojen 18. 7. 1922 v Novi vasi 20, delavec pri Oblaku Maksu, Dobravčev 40.

V izjavah o življenju in gozdu so ujetniki povedali naslednje:

»Življenje z gozdu postaja iz dneva v dan neznosnejše. Skupine, ki se skrivajo pred stalnim zasledovanjem in tavanjo kot zgrubljeni sem in tja, samo ropajo in kraje. Med hostarji pa je vedno večje nerazpoloženje tudi zato, ker si poveljniki in politkomisarji razdelje vae najboljšie med seboj, »raja« pa mora prenašati le napore in ima slabšo hrano«.

Ujetniki so v svojem pripovedovanju pokazali tudi umore v tej okoliščini. Ivanec Ivan je povedal med drugim naslednje:

»Ob imenu Barbarčev Pavle se streslo vsak Notranec in Gorenjec. To je zloglasni morilec, ki je kriv vseh žrtv v Poljanski dolini. Komunisti so ga nastavili za krvnika prav zaradi njegove krivolčnosti. On je dal pobiti vse protikomunistično usmerjene poslene ljudi. Na vesti ima umor nekega Benetka iz Lunč in nekega bivšega jugoslovanskega orožnika, ki ga je dal ubiti v Gorenji vasi«.

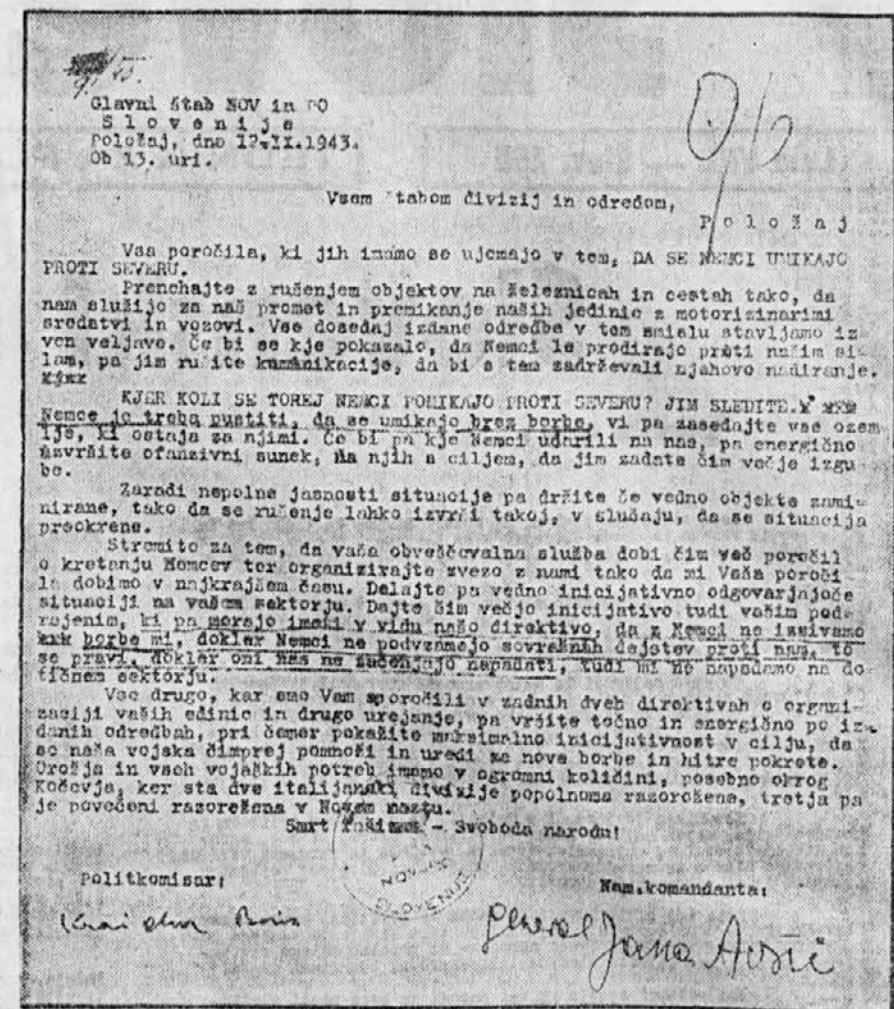
Nato je pripovedoval še o drugih morilcih. Sam pozna brata Kočarja. Eden izmed njih je ustrelil Boštjančevega s Črna vrha. Poljanen je tudi umor pri Zajčevih. Ujetniki so pripovedovali potem tole:

»Dne 20. novembra letos so naredili komunisti preiskavo pri trgovcu Zajcu Ivanu v Dobravčevem. Razumljivo je, da so ga morali nečesa obdolžiti. In obdolžili so ga, da organizira belogardistične sestanke.

Naredili so pri njem preiskavo. Gospodarja ni bilo doma. Domači komunistični vojvodi so kmalu poskrbeli, da so odkrili njegovo skrivališče.

Čez nekaj dni so vdrl v zavetišče, kjer so se skrivali gospodar, njegov brat Maks in mlajši brat Mirko. Ivana Zajca so ustre-

Se ena »zgodovinska« zapoved rdečega generala Avšiča

Orlov vrh bo sprejel še pet kočevskih junakov

Ob zaključku leta smo zvedeli, da so nekoč pripeljali v Ljubljano 5 trupel slovenskih domobrancev – kočevskih junakov, ki so bili omenjeni v zadnjem našem poročilu.

Ilili takoj, Maksa odpeljali s seboj, Mirko pa jim je pobegnil.

Zdaj so znani tudi storilci teh zločinov. Po izjavah ujetnikov so sodelovali pri teh umorih: Petelin Maks, Oblak Maks, Fortuna Mirko, Reven Jože, poveljnica Marija, politkomisar Poljak, ki je Zajca Ivana tudi ustrelil. Napad v zavetišče je vodil Poljanšek Stojko.

Z Zajcem Maksom so odpeljali tudi Antona Zaklja in Ivana Seljaka. Najprej so jih vodili v Zabreznik ter tam zasiljevali. Zaklja Antona so že po nekaj urah mučeni ustrelili, usoda ostalih dveh pa je neznan. Malo pa je upanja, da sta ostala pri življenju.

koj pogrešani. Našli so jih med grajskimi razvalinami.

Po izpovedi vojakov so bili padli borec zvezani na rokah in nogah ter ožigani. Trupla so položili v tri krste in jih pripeljali na Zale, kjer bodo v kape. ci sv. Nikolaja do ponedeljka.

V ponedeljek bodo krste pripeljali v uršulnsko cerkev na Kongresnem trgu. Tu jih bodo lahko ljubljanski poštasti z obiskom. Točen spored slovenskega pogreba na ljubljanski grad, kjer bodo pokopane junake položili poleg njihovih zvestih tovarišev, bo objavljen v dnevnikih.

Ljubljancem, poštastim tudi te borec in jih spremiti v polnem številu na njihovi zadnji poti! Njihovo največje žrtve, žrtve za boljšo bodočnost našega naroda namrečite z molitvijo za pokoj njihovih duš in za zmago ideje, za katero so pošteni slovenski fantje dali življenje!

Usoda zaveznikov in pomočnikov OF

Nadaljevanje s 1. strani.

Zato je letošnji svetli večer naš veliki dan. Združil je v en zbor vse, ki odklanjajo komunizem, utrdil narod v veri, da je njegov boj svet in pravičen, in pokazal omahljivcem, da je naša fronta trdna in močnata.

»Jutro« z dne 31. decembra piše o izjavi med drugim naslednje:

Protikomunistična narodna spomenica, ki so jo izročili naši najodličnejši javni in kulturni delavci ter gospodarstveniki, prezidentu generalu Rupniku kot dokaz trdne odločitve za borbo proti mednarodni okužbi komunizma, je globoko odjeknila v vsej naši javnosti. Razpršila je vse dvome, odstranila bojazen, pometila z neodločnostjo ter zahtevala jasno in ravno pot, ki je moramo nastopiti v obrambo obstoja našega naroda in njegove bodočnosti.

Spomenica je po svoji vsebini v najlepšem skladu s mišljenjem našega ljudstva in podpisniki so v odlični meri doprinesli k prepričanju, da se je naša javnost temeljito otresla nekdanje brezbrzičnosti in neodločnosti ter se vsa odločno strnila v protikomunističnem narodnem taboru, ki ga na zunanji reprezentira prezident general Rupnik in katerega jedro je slovensko domobranstvo.

Znameniti dokument je bil izdan tudi časovno zelo primerno z ozirom na velike dogodke, ki so se začeli odigravati na vzhodu in na zahodu. Boljševiki so zbrali vse svoje sile za poslednji napor v blazni nadi, da se jim bo posređilo zrušiti nemško vojno silo ter razbiti glavni branik Evrope pred boljševiško poplavo.

Da sta Nemčija in njena mogočna vojna sila edino učinkovito jamstvo, da uničijo čemu komunizmu ne bo uspela njegova nakana, pahniti evropske narode v kaos komunističnih revolucij, o tem so si bili – enako kakor vsa trezna javnost pri nas in drugod – na jasnem tudi podpisniki božične deklaracije. Brez Nemčije in njenega gigantskega odpora, h kateremu se je strnil ves nemški narod, bi bili vsi evropski narodi, poleg malih tudi veliki, na milost in nemilost izročeni komunističnemu uničevanju in sovjetskemu imperializmu. Zavladanje komunizma bi poleg pogube nešteti milijonov življenj in popolnega obubožanja vsa evropskega prebivalstva značilno tudi uničenje evropske kulture z vsemi njenimi nenadomestljivimi, stvarnimi in duhovnimi dobrinami.

Božična poslanica predstavnikov slovenskega javnega življenja dokazuje, da so se že tudi pri nas razširili pojmi in da je izginila vsaka nejasnost in neodločnost. Spomenica izpričuje globoko protikomunistično usmerjenost našega življa, ki je na lastni koži izkusil vse grozovitosti, ki jih prinaša komunizem. Tisoč nedolžnih poštenih ljudi, stotine požganih vasi in nepopisna nesreča, ki se je v krvi, poboju in požarih zgrnila nad našo domovino, vse to je našemu človeku odprlo razločen vpogled v dejstvo, kako strahoten prepad zija med vabljivimi besedami in grozotami dejanj komunističnega nauka. Zato je slovenski narod odločen, da tudi on pod mogočno zaščito Nemčije napne in usmeri vse svoje sile, da zatrti vse pojave komunizma in boljševizma na svojih tleh.

Centralni Komitet
Komunistične partije
Jugoslavije.

10. oktobra 1943.

Poziv vodstvu partije!

Mogočni podvigi in dejstva rdeče armade s tovarišem maršalom Stalinom na čelu so vzbudili po vsem svetu nezasišeno navdušenje in ustvarili pravo revolucionarno atmosfero največjega obsega. Z pospešenimi koraki kapitalizem drvi v svojo pogubo. Po vseh deželah pripravljajo proletarske delovne in kmečke množice uničenje dobička kapitalizma.

Jeklene pesti mednarodnega proletarijata so »grabile življensko moč svojega tlačitelja; sabotira se vojna produkcija in uničuje se vsa kar je kapitalizmu potrebno za nadaljevanje te vojne, naperjene proti ljudstvu in golega koristoljublja.

Z ogromno močjo zadaja potlačeno ljudstvo smrti udar gilemu kapitalističnemu svetu.

Naša sovražnika niata samo fašizem in hitlerizem, temveč vsi posejajoči razredi. Izen tega pa tudi vsi tisti elementi, ki se ne prištejajo brezpogojno doktrinarim naših največjih učiteljev Lenina in Stalina, temveč mislijo da smejo slediti oportunističnim ciljem.

Delavci in mali kmetje bodo budno pasili da nobeden nevdigne roke proti ujedinjenju vseh delovnih silov.

Proletarska delovna pest bo zdrobila vse protirevolucionarje in vse tiste ki simpatizirajo z protirevolucionarnimi težnjami.

Naša pot ne vodi čez demokracijo ljudsko revolucijo k oboroženi vstaji, temveč gre čez oboroženo vstajo k socialistični revoluciji.

Revolucije zmagaajo ali pa propadajo vedno v prvih dneh. Prav zato je važno, da se še sedaj pripravljamo in izvedemo vse ukrepe za pravilno izvršenje končnega udara, to je da se izloči ona ljudske voditelje kateri se ali igrajo z protirevolucionarnimi mislimi ali pa sanjajo o demokraciji državni zasnovi.

Vašo popuščanje ali mekuščnost in obzir pomenijo izdajstvo proletarijata.

CK – KPJ

Danes objavljamo fotografski posnetek dveh zaupnih okrožnih Komunistične partije Jugoslavije in Komunistične partije Slovenije. Listini sta bili najdeni pri komunističnem kurirju, ki je nesel pošto Centralnega komiteja Komunistične partije Slovenije in bil na potu ubiti.

Ta dokumenta sta najzgovornejši in najprepričljivejši dokaz o tem, kdo vodi Osvobodilno fronto in kakšna usoda je namenjena vsemu, kar v OF ni izrazilo komunističnega.

Dokumenta sta iz začetka oktobra 1943. Takrat je komunistična stranka v Sloveniji in v Jugoslaviji mislila, da je tako močna, da se lahko otrese vseh zaveznikov, ki so se pod firmo OF zbrali okoli nje.

V Ljubljanski pokrajini to ni bilo več potrebno, saj so v tukajšnji OF ostali samo komunisti. Tisti, ki niso bili v začetku, so to postali pozneje, kdor pa ni hotel, je bil likvidiran že prej.

V naši pokrajini so po 8. septembru, ko je komunizem začasnno dobil v roke oblast, skušali likvidirati vlasti vse nasprotnike, kar so jih dobili v roke: duhovnike, ra-

zumnike, častnike, kmete itd. Likvidacijo tistega, kar se je »nepravilno« natepelo k njim po 8. septembru, so odložili. Vemo pa, da so stotine tako imenovanih nezanesljivih v lastnih vrstah pobili med nemško ofenzivo.

Bistveno drugače pa je bil položaj na Primorskem in na Gorenjskem, kjer je OF na zunanji še vedno kazala viden nekega nacionalnega gibanja. Za ti pokrajini lahko trdimo, da je tasto, kar se je zbralo v OF in jo podpiralo, bilo do dveh tretjin nekomunistično ali pa celo protikomunistično.

Ti elementi bi sprlo kravnega divljanja in uničevanja, s katerim je OF bila Ljubljanski pokrajini v septembru in v oktobru, utegnili spregledati. To bi pomenilo konec OF in s tem konec komunističnega tolovajstva na Gorenjskem in na Primorskem. Zato je bilo treba zlasti na Gorenjskem neusmiljeno odstraniti vse, posebno pa vidneje nekomunistične ljudi, ki so OF podpirali in delali zanj.

Začeli so s »čistilnimi« umori, odpeljave v gozde: v Domžalah, v Kranju, v Pu-

Strgo zaupno!
Samo za organizacije partije!

Deklaracija CK – KPS

K pozivu KPJ je CK zavzel sledeče stališče:

CK se zaveda in poudarja da je pri sedanjem političnem položaju napo-
stili čas za izvršenje socialistične revolucije.

CK se zaveda da je globok prepad med KPS in med liberalci, krščanskimi
socialisti in ostalimi politično usmerjenimi elementi v OF.

CK se dalje zaveda da se mora na predvečer revolucije prenehati s vsa-
ko skupnostjo z meščanskimi elementi v OF, ker so to izključeno eno proti-
revolucionarji in taki elementi ki so iz koristoljublja prodali svoje pre-
pričanje, in streme za gospodstvom v novi kapitalistični državi in ki nima-
jo nobenega razumevanja za delovni svet.

V pravnem spoznanju sedanje revolucionarne situacije CK sklene da se
izvede sledeče nepreklone ukrepe, ki so potrebni da se zagovito izvede
revolucija:

- 1.) Vsi voditelji v OF, ki pripadajo kakšni meščanski smeri se morajo
likvidirati.
- 2.) Vsi veleposesniki, kapitalisti, industrijci in kulaki se morajo
likvidirati.
- 3.) Vsi voditelji in funkcionarji meščanskih strank, ki niso na delu
v OF ali pa pri NOV in kateri ne bodo likvidirani tam, se morajo likvidira-
ti.
- 4.) Vse voditelje bele garde se mora likvidirati.
- 5.) Vse voditelje plave garde se mora likvidirati.
- 6.) Vse SS-ovce in gestapovce se mora likvidirati.
- 7.) Vse intelektualce, študente in karnivalske političarje se mora likvi-
dirati.
- 8.) Vse duhovnike, ki so se izjavili proti delovstvu, se mora likvidira-
ti.
- 9.) Vse bivše jugoslovanske oficirje, tudi one ki so pri NOV, se mora
zapreti.
- 10.) Vse duhovnike se mora zapreti. Cerkev ostanejo zaprte, iste se ne
sme rušiti. Represalije se sme izvajati samo na drugih cerkvenih posevstvih.
- 11.) Vsa vojska odposlana v kapitalističnih držav, ki se nahajajo pri
NOV, se mora priidati da odpotujejo. Vsa dalnji razgovor je prepovedan.
- 12.) Vse osebe, ki se protivijo našemu osvobodilnemu boju se mora se
daj tajno odpeljati in predati NOV. Iste se mora likvidirati samo v sluča-
ju ako to situacija ali pa sanjani položaj zahtevata.
- 13.) Vsi meščanski časopisi ne smejo izhajati. Radioaparate se mora ta-
koj odvzeti.
- 14.) Vsi javni uradi in vse življensko važne ustanove kakor tudi pro-
metna sredstva se morajo takoj zasuati s oddelki NOV.
- 15.) Vsi ti ukrepi se morajo izvesti na dan, ki bo zato določen.
- 16.) Vse likvidacije morajo izvršiti posebni oddelki partije.

Živela socialistična revolucija!
Živio Stalin, vodja vsa delovnega ljudstva!

Za CK – KPS:

Borok

štalu, v Zireh, v okolišč Skofje Loke, v Ra-
dovljem, na Jesenicah in drugod. Padali so
ljudje, o katerih je bilo splošno znano, da
so za OF in da so jim delali dragocene
usluge. Niso pa bili komunisti. Ker bi ti
ljudje utegnili na Gorenjskem komunistični
partiji vzeti vodstvo tako imenovanega
osvobodilnega gibanja, odnosno bi potem
bi se spregledali, začeli proti OF boj, je

Kidrič zapovedal brezobzirno »čiščenje« naj-
prej v vrstah OF.

Kdor je dogodek na Gorenjskem in na
Primorskem mogel kolikor toliko zasledo-
vati, je lahko ugotovil, da poteka čiščenje
tam natanko po navodilih zaupne okrožni-
ce, ki jo priobčujemo tu, in da se je začelo
takoj potem, ko je bila izdana. To je pač
dovolj dokaza o tem, da je – resnična.